

Florica R. Cîndea

PAGINI TRĂITE

cartea a treia

Editura CARACTERE

Tehnoredactor: Călin Chendea

Ilustrația copertei: Cristian D. Sida

Ilustrații interior: Cristian D. Sida

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CÂNDEA, FLORICA

Pagini trăite: cartea a III-a: (poeme noi) / Florica R. Căndeă. -

Lipova: Caractere, 2009

ISBN 978-606-92165-1-4

821.135.1-1

Editura CARACTERE
ISBN 978-606-92165-1-4

Florica R. Cândea

PAGINI TRĂITE

cartea a III-a

(Poeme noi)

– cu o prefață de prof. univ. dr. Anton Ilica –

Arad, 2009

Dedic această carte tuturor aceluia care mi-au oferit unicul prilej de a trăi, într-un fel sau altul, aceste *Pagini trăite...* cu ei, printre ei sau pentru ei...

Motto:

O femeie inteligentă este o femeie cu care poți să fii "oricât de prost vrei".

(Paul Valéry)

Trăirea unor pagini

A trăi în pagini e viața mărturisită public, existența noastră cea mică, a sufletului și a traiului de dincolo de suflet, în psihic, în inimă. E existența pe care un poet o re-varsă din cotlonul de tainiță al sufletului înspre publicul cel mare, e o formă voită de a-ți pune faptele spre cunoașterea celor mulți.

FLORICA R. CÂNDEA, în noile poeme, intitulate "Pagini trăite", își ex-pune sufletul răvășit de tainele sale, ale sufletului (și trupului) său. E o terapie lirică pesemne, dar acest lucru doar poeții adevărați îl pot mărturisi. Ceea ce realizează autoarea e zbuciumul femeii hărăzite să-și împreune două pasiuni la fel de puternice pe cât sunt de antonimice: iubirea și cartea. Lumea sa e a cărților, iar când iubirea năvălește cu prea puternică osârdie peste digurile ce împrejmuiesc paginile, atunci îi mai rămâne iubirea: „să-mi săruți cartea, atât mi-a mai rămas....". Ca om al lecturii, autoarea își alcătuiește complicitatea cu cititorul, cu cel care pune în mișcare o lume ciudată, încropită din sufletul împăcat în litera ne-nțeleasă, adică din melanjul eu-voi. „De trecut îmi place să vorbesc" afirmă poetesa, iar amintirile sunt cele mai dinamice stimulente lirice : „Pe sub platani/ când ne plimbam/ sunt ani, sunt ani,.. Taina amintirii sau tainele din amintiri sunt exerciții afective care întrețin o psihoză a frumuseții incitante a iubirii. Lirica senectuții comprimă dorul într-o lirică a tinereții, a sufletului cu privirea întoarsă spre patima iubirii , ce fierbe cu nostalgie în retorta vieții.

Stilul poemelor, al încropirilor lirice coincide cu dinamismul unei asemenea existențe poetice. Versuri scurte, sacadate, ca o răsuflare obsedată, cu spații albe, eventual suplinite cu puncte de suspensie se nutresc cu străfulgerări lingvistice și cu spectaculoase cununii metaforice de sensuri.

E un volum trăit, iar amintirea năvălește în pagină cu candoare și deopotrivă cu bărbăție. E rugăciunea, cum însăși spune, pentru iertarea păcatelor iertabile acelea ale conviețuirii cu cărțile și în paginile acestora.

E rugăciunea poetului pentru miluirea cea înaltă a tainelor de viață, sălășluite în cochilia cuvintelor netulburate de trecerea atât de inocentă a timpului.

Anton Ilica

Cititorule...

„Tu sărută-mi cartea
ca și când eu am scornit grădina întomnată”
(Magda Isanos)

„Există o clipă când nu te mai lași amăgit de
tinerețe și pricepi că nimic nu e veșnic; cum ar
putea fi? Și că „artă” înseamnă, în primul rând, a
înțelege”.

(*Somnul freziilor*, 1984)

Încet, încet, pas cu pas, „Paginile trăite”, se sting, una câte una, licărindu-mi calea, câtă mi-a mai rămas. Ce rămâne după? Amintirea, nostalgia, dorul și dragostea, tot ce-a-ncăput într-o viață care nu m-a ocolit, care m-a-ncercat... Dar, „m-au încercat” și alții, cărora, le mulțumesc, ori ca mamă, ori ca fiică, ori ca soție, iubită, amantă... (mă rog, asta, fiecare ce-a-nțeles, atunci, cândva, când eram... chiar pe-aceste... posturi... !!)

Acum, nimeni nu-și mai amintește... Nici nu (mai) trebuie. Important este c-am rămas lângă mine, cu mine, (și, de ce nu, cu EL), în pofida lor... Nu puteam să-mpiedic pe nimeni să ne judece... Mă străduiam să mă stăpânesc... mai venea, din când în când, bursa știrilor sau poșta-poștelor... Și, ce dacă? Eu mă trezeam în fiecare dimineață cu același miros de carte... „Tu sărută-mi cartea”, îi ziceam, în gând (sau îmi ziceam în gând) aceuia, aceleia care-mi (mai) prețuia puțința sau neputința de a... rezista...

Mamă și iubită? Atipică?! Mi se spunea (mai nou!) Fiindcă eu, mângâiam, aidoma, atât cărțile cât și copiii. Ai mei, ai lui, ai noștri... Mângâiam tinerețea ajunsă la bătrânețe, măcinată de moara timpului.... „E lesne să fii tânăr... Nu e ușor... să fii bătrân”... Cu

veșnic „verdele-crud” în suflet, presărat pe obraji cu umorul ce-mi
dădea fiori, iată-mă, o femeie, ce, te-mbii cititorule, „să-mi săruți
CARTEA, atât mi-a mai rămas...

12100

De tristă mi s'arătă și m'arătă

Și de mi s'arătă m'arătă și m'arătă

CAPITOLUL I

De tristă mi s'arătă și m'arătă

Și de mi s'arătă m'arătă și m'arătă

De dragoste

De tristă mi s'arătă și m'arătă

Și de mi s'arătă m'arătă și m'arătă

De tristă mi s'arătă și m'arătă

Și de mi s'arătă m'arătă și m'arătă

De tristă mi s'arătă și m'arătă

Și de mi s'arătă m'arătă și m'arătă

De plîngea Căminu' la cînd

Venea să cîntă și să cîntă

Să ne te-aptă și să te-aptă

Și plîngea dîra de parșun

Parșun' sau nu, să n'arătă

Măi, ucești și, dar mi s'arătă

De tristă mi s'arătă și m'arătă

Și de mi s'arătă m'arătă și m'arătă

De tristă mi s'arătă și m'arătă

Și de mi s'arătă m'arătă și m'arătă

Taine

De trecut îmi place să vorbesc
Și de-mi dai voie, n-am să mă opresc
De douăzeci de ani aștept o așteptare
Să mă întorc la ziua-n care
De mâna ne-am ținut ca doi copii
Și de atunci, mai pleci, mai vii...

Știam c-aveai și casă și copii
Și de atunci mai pleci, mai vii
Și casa ta e undeva, între biserici
Aud și clopotul, nu predici
De-aceea nici nu stau decât la geam
Căci știi când vii, se bate ram de ram

Și plânge floarea de cireși
Vreau să mai stai, să nu mai ieși,
Să nu te-oprești din al tău drum
Rămâne dâra de parfum
Parizian sau nu, nu asta-i vina
Nici dacă-i gri, ori bej mașina

De vină-s tainele ce le purtăm în noi
Și scris ne-a fost la amândoi
S-avem și case, și copii.
Și de atunci, mai pleci, mai vii...

La judecata de apoi

La judecata de apoi
Vom fi, cu siguranță
și noi doi...

Ne-om întâlni
și ne-om izbi
de-același prag
De drag, de drag

ne vom zâmbi
dar trecător
La judecata de apoi
Aceiași, singuri, amândoi

Ne-om înălța apoi...
la ceruri...
iertați ori nu, iubirea-i una
demult, din vremuri
iar noi, aceeași, amândoi,
noi doi...

Agăță-mă...

Agăță-mă...

de banii ce îi numeri
Și adu-mi aminte
Când pe buze, fluieri
De roua serilor de mai
Și nu de banii ce îi ai.

Agăță-mă

de frunza parcurilor, mute
de serile de noi știute
când de copii ne ascundeam
și de parfumuri, ne spălam

Agăță-mă

de pasiunea ta de flori
de puse întrebări, de-au fost fiori
de anii ce-au trecut, parc-a fost ieri
de întâlniri, de ochi, de ce preferi...
Agăță-mă de amintirea ce nu piere
Agăță-mă de-un fagure de miere
Să mă adormi pe dulcea-ți buză
Agăță-mă, de tot, tu muză-muză.

De vei veni...

De vei veni...

Să ne cunoaştem

Pe-un fir de iarbă să păşeşti

De vei veni...

Să ne cunoaştem

Hai bate-odată, la fereşti

De vei veni...

Să ne cunoaştem

Măcar odată să-mi citeşti

Din cartea vieţii ce n-ai scris-o

Dar prea timid, mi-ai dat de înţeles,

Să-ţi fiu aproape, m-ai ales

Aşa cum o pirandă ți-a fost zis-o

(Eu nu de ghicitori în palmă nevoie am avut

De-aceea, de-ai venit, nu te-am crezut)

A mai trecut...

A mai trecut
o noapte
făr' de săruturi
făr' de șoapte
a mai trecut
o noapte
de suspine
cu boli atinse
Lămpi aprinse
A mai trecut
o noapte
de care, te-aș ruga
nu pomeni
atâta
mama ta...
e dusă, dusă, dusă
pe-un cerb înaripat
și-i plânsă, plânsă....
a mai trecut, o noapte
făr' a deschide ușa....
mama ta...
e umbra, care-o vezi...
în calea ta...

Când am nevoie...

Când am nevoie de iubire
mai chem iubiții să mai vie
Pe fir de amintire, câte unul
Și să-mi sărute mâna, desfăcându-mi pumnul.

Și să-mi sărute mâna, câte unul
Căci strâns-am totdeauna pumnul
Să am noroc în toate, zi de zi
Să mai pot scrie, să mai pot citi.

Să mai pot scrie, să mai pot citi
Aș scrie nu de toate, ci-aș mai zăbovi
la casa cu etaje și cu geamuri multe
Unde totul e viu și toate mute

Aș scrie și porunci, dar nu dumnezeiește
Că omu-i om și dacă poate
Învață cât trăiește, nu de toate
De-aceea unii-s morți, când se trăiește

Când am nevoie de iubire
Îl chem pe el, te chem pe tine
Îmi chem actorii să se-nșire
Din filele de carte, înspre mine

Când am nevoie de iubire
Îmi chem iubiții să mai vie
În calea lor, de-mbătrânire
Mă țin de al lor braț, cu aceeași fire.

Mă doare amintirea

Mă doare amintirea

A tot ce-a fost între noi doi

Cu legământ sau nu, iubirea

Anii s-au scurs, și noi – șiroi...

Cu legământ sau nu iubirea

Dragă ne-a fost, ales, simțirea

Pe fiecare-n rând cum ne-a condus

Să fim rătăcitori în noapte, ceas dedus

Mă doare amintirea

Acelor ani ce s-au tot dus

Cu legământ, sau nu, iubirea

Anii s-au scurs, s-au dus, s-au dus

De vânătoare....

Pușca și cureaua lată
E o melodie ce „se poartă”
Și pușcă, zău, dac-aș avea
Același CERB aș împușca

Și ce tânăr mai erai
Când cu pușca-ți împușcai
Două vieți dacă aveai
una-două, tot țineai

În tramvai, ori în mașină
numai „pușca” e de vină
Străzile când le băteam
Căprioară ce eram...

Să vânez cerbul din tine
Fără coarne, dar pe... „vine”
Și să-ți sorb, sub șapca-ți fină
Mângâieri ca de... sulfină.

Te duci...

Știu, te duci de mână cu voalul
cel negru, de care, în șifon
mereu eu mă temeam.

Știu, te duci, precum
Se duce valul
La marginea de țărniș, de parcă-i fum

Știu, te duci, așa e vrerea
Să plece unii, alți să stea
Știu, te duci, deși, n-ai vrea

Știu, te duci...
Dar cui mă lași pe mine
Când greu ți-a fost, eram cu tine

Știu, te duci...
Și, de așa va fi, mă iei cu tine
C-o FLOARE, loc de lumânare ține...

Nu-ți mai plânge anii

Nu-ți mai plânge anii
Ce s-au dus
Lasă-te de dragostea-mi de viață
De tot sedus, sedus, sedus.

Nu-ți mai plânge anii
Ce s-au dus
Mai zâmbește-i florii
Ce la ușa-o-am pus

Nu-ți mai plânge anii
Ce s-au dus
Iartă clipa, adu-ți aminte
Că dragostea e adevăr, nu minte

Nu-ți mai plânge anii
Ce s-au dus
Crede ochilor albaștri
Ce mai au multe de spus

Nu-ți mai plânge anii
Ce s-au dus
Chiar de alții lângă tine, nu-s
Și-ascultă glas de doină,
Pe corzi de pick-up, când ți-am pus.

Hai să ne-ntâlnim

Hai să ne-ntâlnim
în „Cartea de bucate”
Că acolo le găsim pe toate.

Și dulcețuri și arome
Și visări făr' de fantome.

Și iubire și amor
Și chemare, dor de dor.

Și căldură și nesomn
Tu iubire, eu un om.

Eu un om ce te așteaptă
Se risipă și adastă.

La căsuța cu mult fum
Și-s pe drum, pe drum, pe drum.

Hai să ne-ntâlnim
(dacă se poate)
Tot în „Cartea de bucate”
Și să le gustăm pe toate
Și iubire și parfum
Și s-oprim al nostru drum
E trecut de ora zece
Cincisprezece.

Dacă tu...

Dacă tu m-ai fi iubit
Ca să mi te am aproape
Astăzi nu m-aș fi mințit
Cu alte șoapte, cu-alte șoapte.

Cu alte șoapte, cu alte șoapte
Douăzeci de ani, de noapte
Alte nume, alte brațe
Corb la corb, ochiul nu-și scoate

Douăzeci de ani de noapte
Dacă tu m-ai fi iubit
N-aș gândi la altă noapte
Chiar de s-ar fi nimerit.

Alte nume-ntr-alte brațe
poate n-aș fi nimerit
Douăzeci de ani, de șoapte
Dacă tu, m-ai fi iubit.

Pe sub platani

Pe sub platani
Când ne plimbam
Sunt ani, sunt ani...

Și număram
un pod pe Sena
Un butic
Ne mai iubeam
pic, pic, pic, pic
Să nu adoarmă
norul-nor
Să nu se stingă
Veșnicul amor
Acum... la fel
ne număram
clipa ce nu s-a stins
dar... tremurăm
că viața nu-i decât o picătură
Și un sărut... „furat” (dar... se mai fură?)

Pagini trăite...

unui nume scris de-o carte

Pagini trăite
într-o gramatică
dulce povară
dulce pasăre
a tinereții

pagini trăite...
cultivam boabe de mazăre
care zburau
în cioc de cioară
doară
doară...
mă doboară

Pagini trăite
sau o
cruce a vieții
dărâmată de cu
vreme
cu parfum de moarte rea
Vreme bună, vreme rea
ce rămâne-va din ea
Țigarete fără foi
Ploi ascunse... în culori
Printre pagini... printre voi.

Mai

În lumea care Platonizăm
și în care se nascem

CAPITOLUL II

Cincizeci și opt

Sunt alături, aproape de tine,
Să simt în carne și în oase,
Când mergem pe drumuri,
Când, pe lângă câmpurile
Acelor câmpuri, de lângă noi,
Când mergem, te rog, mai stă

Această viață, numai înăuntrul
Când ești în mijlocul, ca un fel de
Când ești în mijlocul, în jurul
Când ești în mijlocul, în jurul

Mai

E luna-n care floarea-nfloare
Și la sat și pe răzoare
Ori de-i nor, ori de e soare
În luna mai, floarea înfloare

Petală cu petală am s-adun
Cândva, când, m-oi opri din drum
Și-am să alerg precum drumeții
Să stau în calea negrei, dimineții...
Căci va veni și dimineața
Când, pe furiș s-oprește ața
Acelei vieți, de lună mai
Clipă mai stai, te rog, mai stai.

Această viață, mi-ai fost dat
Când să m-opresc, m-am fost rugat
Când să m-adăp, în luna mai
Când să visez, la florile din rai

Cincizeci și opt...

Cincizeci și opt de mere
Fac grămadă-n coș
unul verde, altul galben, roș
și ce contează acum, culoarea lor
Din zeama lor mustește seva anilor

Și ce contează ce frumos e mărul
Când pe tâmpile e albit și părul
În suflet tinerețea-i mai zvâcnește
Dar, tot mai des, puterea i-o slăbește
Ba un necaz, o boală, suferință
ba câte-un glonte, umilință.

Cincizeci și opt de mere
Șed acum pe masă
în coșul de argint, seara se lasă
Și-ndemn din ele, fiecar' să muște
Din dulcea-mi acră viață, să și guște
Să soarbă acum, că e târziu
Cu mine-alături, o felie de... pusti.

O tu viață, tu pustietate
nu-mi lua merele, pe toate
mai lasă barem unul, de gustare
Că eu mă duc, acușa... la culcare.

De vară

„Veniți privighetoarea cântă”
În toi de vară
Pe un ram de tei
veniți, să ascultați de glasul
pierduților, grăbiților, pașilor mei.

În toi de vară
pe un ram de tei
veniți, se scutură amarnic,
anii mei.

Pe-un ram de tei
în mai, în iunie, cum vrei
Se scutură, cu rost, acum, toți anii mei.

Să număr anii mei
În toi de vară, vrei nu vrei
Oricum se scurg, cu graba care cade
Valsând pe rând, pe rând
floarea de tei

E ușor

E ușor să fii tânăr
Toți începem
E mai greu
să fii bătrân
cere un timp...
Tineretea e dar
Bătrânețea e amestec
de vrajă
și vreme
Tineretea e o păpușă
cu care te joci
Păpușa trebuie iubită
Păstrată în dulap
Cu alte veșminte.

Bătrânețea
Altă păpușă
Tot nouă
deși foarte veche
și totuși...
prăfuită
dar... regăsită, retrăită...

Alergare...

Aleargă...
răbdarea mă arde...
apa e limpede
soarbe-mă
cu pasu-ți care șovăie
la intrarea
cu ușa ferecată de lemn
cu scări
de lemn
O șuviță de cer
se deschide
pleoapa se zbate
în ritm
cu bătăile inimii
Șterge-ți urma
de Chanel
parfum de snop
de fân
în care ne-am ascuns
de Sânziene
pe podeț de zgură
sub aripi
de eleganți fazani
Aleargă...

Fire de iarbă....

unui vechi și constant admirator

Acesta e verdele
primăvara vieții tale
ce ți-o ascundeai
sub dărâmate ziduri
te trădau
colonadele
feluritele-ți cântări
devenite căutări
Glas voios, duios
precum (mi) se cuvenea
La vârsta-ți
când scriai versuri
pe condici... de prezență
Amestec de emoție
chemare, glas molcom
umbră moale
de... fire de iarbă
verde.

Dacă...

Dacă va ploua

Vreodat...

Tu

aruncă peste sat

Floarea dorului

ce-nfloare

c-o petală...

moare...

moare.

Moare dragostea pe veci

pe petale te petreci

peste versuri

să-i mai treci.

Să-i presari

de verdele-i veșmânt

ultimul

dar durerosul

Gând...

Când dragostea...

Când dragostea
dispare
ca un „cuvânt de ordine”
Atunci, lasă-ți pasiunea
să coboare
printre sânii
ochiului.
Poate ochiul
va fotografia
amintirea
sticlei-inimi
ce cu ardoare
dar firească atingere
ai străpuns-o
când dragostea...

Policromie

Albastru...

verde...

mov...

galben...

pentru oameni

morminte

steaguri

ritmuri și sunete

Leagăn de speranțe

Pentru mine

Spectru de culori

policromie

în alb-negru

monolit în mișcare

morminte

iubiri

priviri

săruturi

în verde, mov, albastru, roșu...

Policromie...

Celebritate...

Vorbesc cu mine
până se trezește
candelabrul
stins
de atâta lumină...
pe jos
resturi dintr-o
călimară
spartă
Cineva... mă-ntreabă
– De ce atâta „celebritate”
între mamă și fiică
soție și amantă
colegă și amică
când... la oficiul poștal
sosesc reclamații
de tot felul
de la Anonimii veșnic
certați cu... celebritatea
De ce atâta celebritate?
Să nu mai fie fum cu „Fructe coapte”.

Noapte bună

soțului meu

Noapte bună
iubirii
La-nceput
numai noi doi
acum somnul
e tot mai... veșnic
camera e mai goală
iar stâlpul
se clatină
cartea perdantă
o jucăm
amândoi
simfonia lălelelor
devine
insulă de indigo
iar noi
ne scaldăm
într-o prelungă
noapte

Cantabile....

Pe stradă se aude-un lăutar
Cu-a lui vioară, rar, arar
Ce doina-și arcuiește, pe arcuș
Vântul adie frunze, și pănuși

Cu-a lui vioară, rar, arar
Același lăutar, dar în zadar
Sătenii-s duși, cat alte uși
La geamuri zdrențe, cu păpuși

Sătenii-s duși, arar mai vezi
Pe unul de-l cunoști, sau crezi
Că l-ai văzut la vreo pomană
Sau că rupea, la gard, vreo mană

Cantabile... se duce vremea
Și la băciuța îi zic nenea
Cu toate-acestea aș mai vrea să fiu
Același lăutar, încântător, să-ți viu...

CAPITOLUL III

Tu, sărută-mi cartea

Mă-ntreabă lumea...

Mă-ntreabă lumea de ce scriu
De ce nu-s moartă, de-s om viu
De ce adun atâta lume lângă mine
De ce nu-mi este rău, de-mi este bine

De nu-s (cam) moartă și-s om viu
O știi și tu, cu toți o știu
Și scriu și azi, și-am scris și ieri
Și-am scris duminica, alaltăieri

Duminica era și ceasul de iubire
Ca supa de tăiței, fierbinte, lângă mine
Fierbinte îți era și trupul, zău,
Cu negul de pe spate, de-i semn rău...

Și goală din fierbinte trup mă înfruptam
și ușa, larg deschisă o lăsam
De floarea cea de colț mă cam temeam
Cum din botanica-ți viață des citeam.

Mă-ntreabă lumea dacă mai iubesc
De ce fiorii-mi încă năpădesc
Și nu alerg nebună pe cărări
Și să m-agăț de corpul unei „lumânări”...

În cale...

În calea vieții nu mai stau
Nu cer nimic, de pot, eu dau
Celui sărman, celui străin
E toamnă, mustul se preface-n vin

E toamnă, mustul se preface-n vin
Unii pleacă de tot, iar alții vin
Mă tem că ploaia care-mi bate-n geam
Duce cu ea și ultimul meu neam.

Dar care-i ultimul meu neam
Că ne-am înstrăinat, pe nimeni nu mai am
Mai am o carte, ce îmi dă târcoale
Din somn nu încetează, să mă scoale

În calea vieții nu mai stau
Socot ce am, sărmanilor le dau
Un pic din neagra mea viață
Și nu aștept decât „o bună dimineață”.

Eminesciană

„Nu voi mormânt bogat”
Eminescu ar fi spus
Să-mi fie scrisul scris
Și vorba-mi vorbă
Sau cum Arghezi ar fi zis
Să zgârii și pereții cu o scrisă, „vorbă”

Acum, din tot ce am fost scris
Rămâne-un nume trist
arghezian, de altfel, și pe tencuială
ori zgâriat, ori năclăit
de unghia-mi pătată, cu cerneală

Cerneala anilor a scris scrisese
Ce goală și pustie, viața mea fusese
Dar Minulescu, cu-ale lui „romanțe”
Bătuse mult la ușa-mi, cu mici clanțe
Și una singură s-a fost deschis, deschis
Acea pentru pană, scrisu-mi scris
Că scris mi-a fost, în vechi hrisoave
Ca viața să mă-ncerce, chiar de la izvoare.

Nu-mi ucide...

Nu-mi ucide
scrierea...
dacă vrei
redă-mă mamei
tatei, surorii ce n-o am
redă-mă casei
ce demult s-a risipit
redă-mă
fructelor, poamelor, florilor
redă-mă
brațelor
în care m-ai strâns
redă-mă
mâinilor
pe care lacrimile
s-au prelins
redă-mă
hoarelor, vitelor, păsărilor
din ograda casei
ce de mult
s-a risipit
Dar nu-mi ucide
scrierea
E tot ce mi-a rămas.

De câte ori...

De Sânjorz
mă-mbăt în
apa de stropit
să-mi treacă dacă
mă urzic
cu verdele de primăvară
ce m-a cuprins
vară, de vară
Atâția ani
cam câți aveam?
Atâția cred...
că îți spuneam
că pruncii noștri
ne despart
Și la ușa... îndosită
bat...
la aceeași ușă bat acum
Să te abat
măcar din drum
un drum cu alb dar topite
ne-ninsori
De câte ori, de câte ori...

Et bonjour... bonjour...

„Et bonjour... bonjour..., Paris”

Mai ții minte

mă mai știi

S-a schimbat ceva

Tu crezi

mă auzi

mă mai și... vezi...

căci în treacăt

fie spus

nu s-a dus nimic

dus, dus

nici un ruj

nici un suspin

cu șerbet ciocolatiu

Glazurat cu „l’air Paris”

Cum spui tu? – mai vii, mai vii?

„Et bonjour... bonjour..., Paris”

Știu că vii

Să nu-ntârzii...

Știu...

Știu acum
de ce omul
se închină
la bulgării de soare
la veșnicia sfinților
la semnele magice
încât vibrațiile de gong
ne fac locuitori...
trecători...

Știu
moara de vânt
se zbate
Ah! Lăsați-mă
Să stau
singură
să mă mai bucur de toate
de la Răsărit
La... Apus...

Stau și mă-ntreb

Stau și mă-ntreb...
Cât de deșteaptă-i CARTEA
Cum atârnată-n cui e harta

Stau și mă-ntreb...
Cum de răsare iarba și la noi
Cum peste tot sunt miriște, gunoi

Stau și mă-ntreb...
Cum (încă) se mai nasc copii
Când NOI, cei mari, suntem noroi, umili

Stau și mă-ntreb...
Cum ne-ngropăm de vii, în viață
Cum pese vorba-ne, adevărată
Ni se pune AȚĂ

Stau și mă-ntreb...
Cum de chiar moare omul
Cum de atunci îi duci o floare, POMUL
Stau și mă-ntreb...

CAPITOLUL IV

Pruncisme

Pruncisme...

„Joacă, joacă, joacă băiete”
E un cântec pentru fete
Azi e vechi, e desuet
Mișu-l caută pe... net

„Alba-neagra” e la modă
Desuet, săpun din sodă
Se pare că o vreme am uitat
Chiar și de pita cea cu clop, din sat

– Pruncule, pruncașule
Ce-mi cântai „melc-codobelc”
Hai, acum, pungașule
Să ne mai prindem în cerc

Să cântăm, cu-o bunicuță
„Am pierdut o batistuță”
Ți-amintești, demult, de zici
„Nelu-a spart, o cană, plici”...

Fiule...

Fiule, mai stai puțin
Cu mine, la o vorbă, nu că țin
Dar se pare că ades
Nu-i a bună, ce-ți vorbesc

Îți vorbesc de toate cele
Și de păsări, turturele
Care mă agață-n somn
Și mă-ntreabă de mai dorm

Fiule, mai stai puțin
Toarnă apă, și nu vin
Fă culoarea, cât mai caldă
Ochiului bine să-i cadă

Că îți scriu de cîte-toate
Tu citește, te socoate
Totu-n viață e pustiu
Ce-ți rămâne, scris, e viu

Rană de foc

Rană de foc îmi este trupul
de când din poală-mi
Dusu-mis-a
Pruncul...

Pruncul
cu nume-ales
de sărbătoare sfântă
nume ce-n strană
de biserică
ades se cântă

Dar rănilile de foc
nu dor, de dor
ci mă prefac
în magul călător

Ce zboară, azi, pe-așezăminte
Ori, poate, mâine, pe morminte
Căci orice rană, dacă-i rană
doare
Pe mine, vindeca-m-a
oare?

Ce-ai să faci....

Ce-ai să faci...

Simt

că n-am să te

mai văd

într-o zi

Simt

că n-am să

mai pot

cuprinde

cu brațele

căldura

culorile din pânzele

tale, fiule

și-atunci voi alege una

lungă

de mireasă

și voi călători

în lunga-mi

noapte

nu mă lăsa

pradă corbilor

dă-mi putere

prin culorile tale

prin ochii tăi

înțețoșați

de-atâta privire

înspre mine

ce-ai să faci?... Fiule....

Aprilie

Aprilie e lună de naștere
cu ploi mărunte
Soare rar răsare
Aprilie e lună de naștere
Cu flori de mai
Și sapă pe răzoare

Aprilie e lună de naștere
Când feți frumoși cobor călare
Se duc în drumul lor în zbor
Și-mi amintesc de fiul călător

Te-ai coborât pe fir de treisprezece
Și te-ai fost dus, de doi, de zece
Ani pe care-acuma de-i socot
Să-i număr parcă nu mai pot

Sau nu-i mai pot, sau nu mai vreau
Adu-mi mai bine cupa, să tot beau
Din Cupa Timpului să sorb
Cu-același dor, de Dorul dor

La vârsta ta...

La vârsta ta
iubeam viața
La vârsta ta
Copil al meu
Săltam precum săltează broasca
Scăpam de-un râu
în care m-afundasem

La vârsta ta
te adăpam
la sânu-mi
atâta de setos
de viață
și îndrăzneam să-i dau
târcoale
necunoscutei, celeia, din mine
S-o fac
să mai aștepte

La vârsta ta
dădeam târcoale
altei vieți, necunoscute mie
Și ce bine, ne era, la amândoi
Fiule...

În viață...

În viață
ți-am fost dat
un nume
de tată, ca să mi te recunosc
Apoi atâtea alte, alte nume
Să te alint, să te iubesc
Prenume, două-n amintirea
unor iubiri mai vechi
Ce azi
mai tremură
când le revăd
C-așa e-n viață
Ca și-n filme
Se uită ochi
Ce nu se văd
În viață ți-am fost dat
atâtea alte nume
de alint
Să te ador, să trec prin lume
Cum n-aș fi vrut s-o fac
Că tot ce e frumos, sau e minune
nu ține mult
Se stinge, e durere
Și numele? Și numele ce ți l-am dat
Rămâne... și ce dacă? Tot durere...

Treizeci și patru

1,2,3...

Se dă startul

Treizeci și patru

1,2,3...

Se dă startul

Treizeci și patru

Da' unde-i oare concurentul

Ori s-a stins curentul?

Cu penelul și culoarea

Luminatu-i-sa calea

Ce-i rămâne acum

din ea

una bună

alta rea

Și de s-o usca penelul

Rămâne el, menestrelul

El nu-mi cântă la ferești

Nu-ți zâmbește

de-i zâmbești

Îmi mai dă

drept consolare

Când o umbră...

Când culoare...

39 (de pești)

Motiv biblic
peștele și pâinea
hrana vieții

Hrana vieții
călătoria
șuier de vaiet de tren
și șuier de șoapte
- nu mai pleca
vei mai veni?

- cu albastru orizontal
- cu 39 de pești

sau cu aceeași privire
ce lasă în urmă
pruncie-jucărie
cafea și cai
tablou
cu pești
ce se duceau
spre o mare
necunoscută
apă vie...
apă moartă...
rădăcini... amare...

La castel...

Coup de foudre
aceleași ziduri
Teiul secular
Ciocănituri și ciori
pajiști de flori
eminesciene... fiori
legămintele pe sfori
deșteptări de cu zori
eminesciene cărări
accidente
și răni
sufletești mai apoi
eminesciene... fiori
luceferi căzând
tinereți trecute
rămase în gând
Coup de foudre
cu rost
dar tot ce a fost
a mai fost?

CAPITOLUL V

Frunzăreală

Pe uliță

Pe uliță, vin una câte una
Vreo două găște, dar și buna
Ce via la Domnie-o-ngropat
Pe laviță, la uliță, e măturat

Acum, pe uliță, nimic nu se mai știe
De cei ce-or fost, de Lie, Pântilie
și numărul de casă e schimbat
La poartă e un lacăt, e-ncuiat

Pe uliță vin găște, una câte una
Nimic nu se mai știe de moșu și de buna
Rămase-n două case, căci alții au venit
De una, lângă cimitir, adesea am proptit

Acele flori ce le îmbrățișez
Și cu sfială, la morminte le așez
Apoi pe uliță, privesc în gol
Spre tot ce-a fost odată, ale lor

Străbunii mei de sat, cum s-au îndepărtat
De toate câte-au fost, al lor pământ
Ce nu mai e, e alt stăpân
De ce-ați lăsat, de ce-ați plecat?

Rozalie

replică la „cine-mi dă ziarul”

Cine-mi bate-n uşă
azi de două ori
Cine mă ascultă
de îmi dă fiori
Când la uliți ies
printre trecători
nu zăresc pe nimeni
nişte negre ciori

Pe la case uşa
doarme, ca făcută
Soneria-ți poate
a rămas tot... mută

numai nişte mâțe
când trec, mă-nfioară
și îmi taie calea
oare-a-câta oară

Dacă vei mai bate
Tot de două ori
Să îți dregi și glasul
să pot să deschid
Altă uşă-n care
De-acum mă închid.

Blesteme

Bată-ne focu, de ne-a bate
Când vom zăuita de toate
Când nu ne-om închina la sfinți
Când vom uita de toate, de părinți

Ai de mine, ce mă fac
De mă mîncă jaru, de nu-ți plac
Că mi-am schimbat și portul, limba, graiul

Și-am zăuitat de mămăliga, de mălaiul
Ce-l măcinam la moara din Toltișe
Când mai sorbeam o țără zămățișe
Mânci-ne focu dac-om zăuita
Cine ne-a fost maica și taica
Ce-n brațe ei ne-or tot purtat
Și-n legănel ne-or legănat
Pe huțuțuș ne-or uțuțat
Bată-ne focu, de-am uitat.

Cât e ceasul...?!

Cine mai știe
Cât e ceasul
Când în urmă
nu-l poți da...
Cine mai întreabă
Cât e ceasul
Când cu iubirea
nimeni n-are treabă

Cine mai iubește
Când atâtea-s grabă
Cine socotește
Anii scurși, în grabă

Cine tănuiește
Tot ce-a fost odată?
Toți avem o taină, tănuim în șoaptă
Între noi, a noastre, taine, când se-nnoaptă

Cântă-mi „FLOARE”

replică la: „Și va rămâne-n urma noastră”

Orice despărțire
doare
orice varză
prinde moare
orice pom
crește-n grădină
lângă el
și o sulfină

Sunt atâta de
departe
dar aproape sunt
de voi
Și mă doare amintirea
C-orice despărțire
doare
Sunt mai la apus de
soare
Tot aproape sunt de voi
Și acolo, sus, o casă...
Cam ascunsă-ntre platani
Douăzeci și nouă, trepte
Știți voi, oare, cam câți... ani?

I-am scris

prietenei mele Geta

I-am scris
unicei mele
surori
să-mi aducă
de mâncare
vreo zece creioane
sau pixuri
sau creioane
cu care să zbor
să mă fac
parașută...
să mă fac
pasăre
zburătoare
nu călătoare
Ea, pasărea
e neagră
cu cioc botos
și aripi plăpânde
aș prinde-o-ntr-ale mele
mâini, mâini blânde
dar mi-e teamă
să n-o ucid
ea, pasărea, ucide
Știți, mi-e teamă de uciderea ei...

Anotimpuri

Brațele tale...
anotimpuri...
de culori.
De le deschizi
Întinde-le spre mine...
Timid...
E aprilie...
cu zboruri
printre stropi
de pleoape
E mai...
Cu lacrimi de tei
Și șoapte
dacă... vrei...
E iunie...
Cireșe coapte
mă-nfrupt...
cu roș de buze... însetate
dacă e zi
dacă e noapte

Cuprinde-mă
în culorile
brațelor tale
ca niște rame...
de tablouri
natură vie...

în gemete...
de pânze de păianjen
clipe moarte

Mă faci să râd...
ca ieri...
în păru-ți nins
de-atâtea... anotimpuri
Abia dacă mai văd
O pată... de culoare

CAPITOLUL VI

De dor

Bocet

Dacă, MAMĂ ai veni
Și în poartă te-ași primi
Drept în ochi eu te-aș privi
Și ți-aș pune mamă, dorul
Dor, de dor, mamă, de dorul
Ochilor tăi verzi, ca frunza
Minții tale, dor, de buza
Ce ți-o sărutam, mereu
Dor, mamă, de dorul tău.

Dacă, MAMĂ, ai veni
Mamă, tot, ți-aș povesti
Și ți-aș spune, nu-ntr-o doară
Și m-aș așeza în poală
Să-ți sărut, mamă, măicuță,
Fruntea, fața, a ta mânuță
Ce-mi făcea, mică, de toate
Nu ziceai că nu se poate

Dacă, Mamă, ai veni
Din lunga, neagra ta, călătorie
M-aș făcea o ciocârlie
Să nu plâng, să nu bocesc
Să zbor, deasupra criptei, de mormânt
Să fii mamă, VIATĂ, nu pământ.

De ce...

De ce te doare
dorul-dor
De ce stă barza
-ntr-un picior...

De ce te temi
de pocăință
De ce în tot ce faci
E o căință...

De ce când ușa o închizi
Ea se deschide

De ce
vin păsări înapoi

De ce răsare soare
lângă nori
De ce când suferi
mi se pare
că vrei să-mi spui
că rost viața n-are

S-a stins...

lui Cristian

S-a stins
Și ultima culoare
Pe care-n mână o-ondulai

S-a stins
și ultima culoare
Prin care vieții sens dădeai

S-a stins
Și ultima culoare
Și fața e trecută, de paloare

S-a stins
Și ultima culoare
Și noru-i nor, nu mai e soare.

S-a stins
Și ultima culoare
Și cine te mai plânge, oare...

Florar

m-am născut
într-o seară
cu flori de salcâm
în poala mamei
caldă
și fața-i surâzând

Alt vis...

Azi noapte
mamă
Te-am visat din nou
Călătoria cum erai
nu știu
pe pat de flori
pe pat de rai
nu știu, de apă
îmi cereai
semn că ți-era rău
că ți-era bine
îmi făceai
Azi noapte
mamă
te-am visat din nou
cu pruncul meu
alături, pe brațe-i atârna
o floare, mamă, floarea ta...
Și noi, străinii tăi?
mi se părea
că ai fi vrut să spui
ce te oprea?
Dar, mamă, eu, când, voi pleca
În vise, cin' mă va striga
Sau pana fiu-și va lua?

Creionul

Creionule, ce-n mână mi te-au pus
Acei ce astăzi nu mai sunt, s-au dus
Mai lasă-mi muza, să se risipească
Și să mai scriu, de-o altă casă...

De casa părintească, cu pridvor
De se-ntâlnește dor cu dor
De mărul și de părul roșior
De treptele ce amiros a dor

De tulipanul și de iorgovanul
Ce peste poartă ades au dat
De călăpărul, de bujorul
O până și mieluții l-au amirosat

De tinda cea cu paturi cu strujac
Și de sobița, iștălăul cu abrac
Creionule, nu fii naiv, adu-ți aminte
De câte fost-or ele acasă, mai nainte.

Nu de plictiseală

Nu de plictiseală
duc eu dorul
ci de-ndepărtata seară
duc eu dorul, dorul, dorul

În îndepărtata seară
Noi ne-am fost, fost întâlnit
dar nu din pură întâmplare
Minulescu, știe oare?

Pe-a Senei apă ne-am dorit
să ne-ntâlnim, să fim noi doi
De-aceleași taine, am suferit
Și soare ne-am dorit, nu ploi

De s-a-ntâmplat să fie amândouă
Nici timpul n-am știut cum zboară
Noi am furat, o oră, două
Dar nu de plictiseală, nu-ntr-o doară.

Nucule...

Nucule, cu coama lată
Mai privește-mă odată
Sub a ta poală bogată
Să te mai scutur odată

Cu o bătă dintr-un șanț
Să proptesc poarta cu lanț
Să fug în fund de grădină
Să mai fur câte-o vișină

De ce vecinul din sat
Fără poartă, fără gard
S-o văd pe maica bătrână
Cum s-adapă la fântână

La fântâna cu găleată
Să ne-aștepte taica-n poartă
Taica cel cu bătă cârnă
Și olcuța, la fântână

Să văd, una câte una
Oile, bunu și buna
Nucule, umbrarul meu
unde-s mama, tatăl meu?

De ce mor prietenii...

prietenilor mei din bloc

Prietenii ne mor
Precum se coc la baze
pepenii udați de prea multe
lacrimi
de ploi

Sub sfera patologicului
prietenii ne mor
cu râsul lor ofensiv
rămâne lacrima
dintr-un colț
de ochi
ce nu s-a vrut închis

Prietenii ne mor
dincolo de nori
Să nu ne doară
labirintul plecării...
De tot...

Buletin măcean

Moștenitorii mei
n-au buletin de oraș
Baba Lenca, e ca un albatros
ucis
de sabia securii
a săpii
ce-o purta
pe brânca-i dreaptă
sub poale
avea banii
ascunși
să nu-i vadă
moșu
că duhanu era pe ață
moștenitorii mei
sunt ca baletul mecanic
când la cules
când la pită
când la duclean
n-au buletin de oraș
dar au o surzenie...
mută
și-un răs ofensiv
ca ciorile care se zbat
o ploaie peste sat
fără buletin de oraș
La Macea, încă, vremea, ține cu... noi...

Fluture de nea

fam. distinșilor profesori Elena și Cornel Feher

Mai mult ca perfect...

Caz... singular

Punct . ...

Virgulă , , , ,

suprapunere de propoziții

incidental

cauzal

exclamații... interogative

prozodii

onomatopee în culori

metaforice

pictoriale în versuri

oglinzi paralele

cu subiect

și predicat

necruțătoare bucurii

melancolii

melancolii

fără copii

dar... cu copii

fluturi de... nea

peste viața... de nea

Lăsați-mă...

Lăsați-mă
lângă copii
la mine
acasă
înseamnă
lumea pe care poți
s-o păstrezi
cu lumini palide
cu ramuri de prun
cu umbră de nuc
cu scâncet de prunc
să-ntâmpinăm
furtuna
ce nu ne-a ocolit
Lăsa-ți-mi copilul
iarba pășunii și vântul din noapte
să doarmă pe aripi de șoapte.

Fiecare din voi

Fiecare
din noi
va citi
în cartea mea
cartea sa
doar
personajele aceleași
dar, neschimbate
după schismă
după... clismă
depinde
cât de avansată
este boala
timpului
ce s-a dus
la
moară
să ne macine... puțin

Fiecare
din voi
se va trezi
pentru restul
timpului
cu mine... lângă voi
cu voi – emoțional...
Fără mine

Mai ții minte...

(unui vechi prieten, parodie)

„mai ții minte,
cum atunci
când te plimbai
prin văi și lunci”
Erai burlac și fără prunci
iar eu voiam să te însor
Să-ntorc ața din mosor
Ața vieții...
Știi, prea bine
nu se potrivea cu tine
Ea „singură”, dar măritată
Tu singurel și tinerel, odată
Stăteai la bloc
Cu cea de la Confecții
mătușa mea, ce-i drept
dar ce contează

viața ne cristalizează
Contabila de-atunci e astăzi vie
Dar moartă
pentru mine, pentru tine

Notă asupra ediției

Cartea recent apărută este ultima din serialul „Pagini trăite” (2004, 2005). Este povestea unei (altfel) de vieți, doar în versuri, căci, nu-i așa, poezia te-nalță, ca o rugăciune.

Aceste „Pagini trăite III” sunt „juste une image”¹, doliul strălucitor al fericirii mele..., descifrarea sacrificiului care mi-a reapărut, ca o viață, și ea, descifrată, ca o sacrificare... Cartea este o mărturie a dorului, a dragostei, a pruncismelor, a vârstei, a dorinței, care se va citi, ca o litanie, ca un îndrumar, într-o viață clădită, „cu ruptu”, pe ici, pe colo...

Cartea este un „briefing”², eventual, tot între ai mei, acolo, sub lacrima florii de tei... și nu vreau vorbe salomeice, ca o muză păgână, cu fațadă „văruită”, vreau o carte „déja-vu” (trăită), dar spusă, prin prisma celor ce-mi vor aduce meritate critici... Și-n fața lor, voi privi, cu o demnitate, ce nu m-a părăsit.... Căci eu nu mă (mai) tem de nimeni, sau de nimic, ci doar de licăreala sau sclipirea lumânărilor... pe care, dac-aș putea, le-aș privi cu ochi strălucitori (de mort) dacă le-aș (mai) apuca să le văd scânteind... ca soarele de mai... Căci, în fond, ce mi-a fost drag în viață, **Scrisul**, nu mi-a fost urât... Și mă mai (temeam) de bătaia de ceas, ca o constantă. Nocturnă. Ca urletul mațelor. Flămânde.

Și de fugă mă temeam. Fugeam de oameni... De acei oameni ce formau când „biserici”, „când catedrale”, ca să dărâme ziduri. Să le sclipească ochii. Precum sticleților! Să dea bine! La nimic... oare, ce mai face Prințesa? Că mă temeam (și) de bătăile ei, chiar dacă mi-a „alinat” copilăria, adolescența, dar mai mult... bătrânețea... Și mă temeam de gogoși... gogoășe... umflate cu... pompa...

Acum... ce mai rămâne... bucuria de a fi ajuns să trăiesc și aceste PAGINI (III) TRĂITE!...

---

¹ realmente o imagine

² pauză

Cuprins

CAPITOLUL I. De dragoste	7
CAPITOLUL II. Cincizeci și opt	22
CAPITOLUL III. Tu, sărută-mi cartea	35
CAPITOLUL IV. Pruncisme	44
CAPITOLUL V. Frunzăreală	55
CAPITOLUL VI. De dor	63
Notă asupra ediției	78

ISBN: 978-606-92165-1-4